

ρίζα. Ἦταν ὅμως τὸ σπυδαδένιο γύρισμα τοῦ χρόνου, ἡ χαρισματικὴ «εὐκαιρία», ὁ «καιρὸς», ποῦ ἡ Χάρη τῆς ἱερωσύνης σκίηνε μετὰ σου. Κι ἐγὼ σὲ ἔβλεπα, ξαφνικά, μεταμορφωμένο.

Χρόνια πολλά, τώρα, παρικελυθῶ τὸ σταθερό σου ἐθιματισμό. Τὸ μέτωπό σου τῆς νεανικῆς σου προσωπικότητος. Τὸ τολμηρὸ ἄνοιγμα τοῦ ὁρατισμοῦ σου στὰ «ὕπερ λόγον καὶ ἔννοιαν». Τὸ σκίτημα τῆς ἀγάπης σου στὸ πρόσωπο τοῦ σταυρωμένου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Τὸν ἄσκηστο πόθο σου καὶ τὸ ἀνίκατο πάθος σου, νὰ ἐγγίσεις τὰ κράσπεδα τοῦ θεϊκοῦ Θρόνου. Τὴν πορεία σου, τὴν ἀσταμάτητη πορεία, ποῦ ἔκανες, γιὰ νὰ φτάσεις καὶ νὰ προσφερθεῖς στὸ «ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος» (Ἑβρ. στ' 19). Τὸ στεναγμό σου, τὸ δάκρυ σου, τὴ μυστικὴ χαρά σου, τὴ λαχτάρα σου, τὴν προσδοκία σου.

Ὅλα τούτα τὰ χρόνια μιὰ δύναμη μυστικὴ σὲ νύρωνε. Κι ἡ κάθε σου μέρα, καθὼς κυλοῦσε ἡ μάλλον, καθὼς τῇ ζῶσες δυναμικά, μὲ τὸ μάτι προσηλωμένο στὴν Ἱερὴ Τράπεζα, σ' ἔκανε νὰ ξεχωρίζεις ἀπ' τὸν κόσμο, νὰ γίνεσαι μιὰ ὑπαρξὴ ἄλλης ποιότητος, «σκεῦος ἐκλογῆς» (Πράξ. θ' 15) καὶ κρατήρας ἔμφυχος, ἔτοιμος νὰ δεχτεῖ τὸν ἀτίμητο Μαργαρίτη, τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Ὅλος ἐκεῖνος ὁ δρασκελισμός σου πρὸς τὴν κορυφὴ τῆς Θείας γνώσης καὶ τῶν θείων χαρισμάτων ἦταν ἀποτελεσμα καὶ τῆς δικῆς σου θέλησης,

ἀλλὰ καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἀσκοῦσε ἀνίκητῃ ἔλξει στὴν εὐαίσθητὴ ψυχὴ σου.

Τοῦτο ὅμως, ποῦ ἔγινε σήμερα, εἶναι ἕνα καθαρό θαῦμα.

Μέσα στὴν πυρωμένη ἀτμόσφαιρα τῆς λειτουργικῆς μας Σύναξης, σὺ ὀλοφρόθιμα αὐτοπροσφεύθηκες στὸ Θεὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ὀλόκληρη σὲ προσέφερε μὲ ἀγάπη. Κι ὁ Κύριος δέχτηκε τὴν προσφορά. Καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀλλοίωσε τὴν ὑπαρξή σου. Μετάβαλε τὸ ἀνθρώπινο σκῆνος σου σὲ ὑπερέτῃ τῶν Μυστηρίων Του καὶ σὲ ὄργανο λειτουργικό, γι' αὐτούς, ποῦ πρόκειται νὰ κληρονομήσουν τὴ Βασιλεία Του.

Ἡ χαρισματικὴ μεταμόρφωσις ἐνὸς μέλους τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἱερέα συγκινοῦσε πάντα τὸ ἱερό σῶμα τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ γονιμοποιῶσε τὴ σκέψη καὶ τὴν καρδιά καὶ τὴ γραφίδα τῶν μεγάλων Πατέρων μας.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ὁ στοχαστὴς ποιμένας, ἐκφράστηκε μὲ πάθος καὶ δέος καὶ εἶπε: «Ἡ αὐτὴ τοῦ λόγου δύναμις καὶ τὸν ἱερέα ποιεῖ σεμνὸν καὶ τίμιον τῇ καινότητι τῆς εὐλογίας τῆς πρὸς τοὺς πολλοὺς κοινότητος χωρίζομενον· χθεὶς γάρ καὶ πρῶν ἐἰς ὑπάρχων τῶν πολλῶν καὶ τοῦ δήμου ἄθροον ἀποδείκνυται καθηγεμών, πρέσβυς, διδάσκαλος εὐσεβείας, μυστηρίων λανθάνόντων μυσταγωγός· καὶ ταῦτα ποιεῖ μὴδὲν τοῦ σώματος ἢ τῆς μορφῆς ἀμειφθείς, ἀλλ' ὑπάρχων κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκεῖνος, ὃς ἦν, ἀοράτῳ δέ τιμι δυνάμει καὶ χάριτι τὴν ἀόρατον ψυχὴν μεταμορ-